

De voorgeschiedenis van het vrouwelijke, het matriarchaat.

Hoe onze maangodinnen monsters werden.

In de begintijd van de mens was God een Vrouw. De eerste mensengemeenschappen werden geleid door vrouwen. Dat betekent niet dat de man ondergeschikt was aan de vrouw, man en vrouw werkten samen. Mensen waren zich nog niet bewust van de rol die de man had bij de voortplanting. De vrouw werd als een magisch wezen gezien. Ze kon tijdens haar menstruatie bloeden, zonder dat zij gewond was of eraan overleed. Zij kon kinderen in haar schoot ontvangen en ze ter wereld brengen. Bovendien speelden vrouwen een grote rol in de voedselproductie.

De eerste gemeenschappen heten wel jagersgemeenschappen, maar dat is eigenlijk fout en vanuit een patriarchaal perspectief gezien. In een patriarchaat, waarin wij leven zijn mannen de baas, is de hoogste of enige God vaak een man en zijn mannelijke waarden en normen leidend. Patriarchale waarden zijn bijvoorbeeld competitie, lineair denken en hiërarchie. In een matriarchaat zijn vrouwen leiding gevend, is de hoogste of enige God een vrouw en zijn vrouwelijke waarden en normen, zoals samenwerken en cyclisch denken, bepalend. De eerste gemeenschappen waren matriarchaal, mannen en vrouwen gingen jagen. Het meeste voedsel was echter plantaardig en werd verzameld, waarschijnlijk vooral door vrouwen en kinderen. Vrouwen wisten welke planten eetbaar waren. Omdat de mensen nog wisten dat Zo boven, zo beneden en zo beneden, zo boven gold, ervoeren zij het Goddelijke als Vrouwelijk.

De mensen vereerden de Grote Moeder van dood en leven. Of zij monotheïstisch waren is onbekend. Misschien geloofden zij in veel Godinnen mogelijk in een. De Godinnen waren hemelkoninginnen, zon en maangodinnen, vruchtbaarheidsgodin, kortom heel het leven viel onder de Godin/Godinnen. Er zijn heel veel beeldjes van vrouwen teruggevonden. Die beeldjes hebben grote borsten, dikke buiken en overdreven geslachtskenmerken. Door mannen worden deze beeldjes vaak afgedaan als porno, maar in het boek: Venus is geen Vamp door Annine Van Der Meer wordt echter heel duidelijk uitgelegd dat dit niet klopt. De beeldjes stellen de Godin voor en zijn waarschijnlijk gemaakt door vrouwen voor religieuze doeleinden.

Vrouwenfiguren uit periode van de Grote Moeder religie

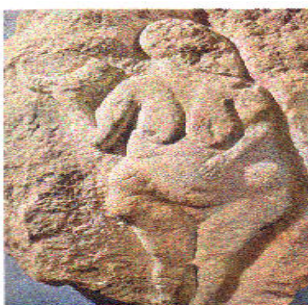
1.

2.

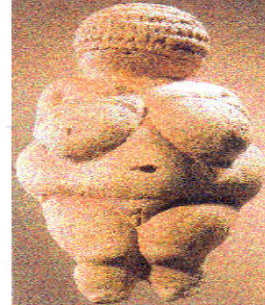
3.

4.

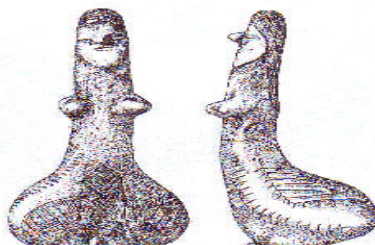
5.

6.

7.

8.

9.

De Grote ramp

In 11.500 voor Christus vond er een grote ramp plaats. Waarschijnlijk is toen een object tegen de aarde gebotst, waardoor de aarde kantelde en schuin op haar as kwam te staan. De aarde kreeg te maken met grote overstromingen. Deze overstromingen zijn terug te vinden in talloze mythen over heel de wereld, denk aan Noach en zijn ark in het Bijbelboek Genesis of aan Gilgamesj in het gelijknamige boek. Ook de Griekse mythologie kent zijn Noach, maar die heet dan Deucalion en zijn vrouw Pyrrha. Volgens Fritz Graf; Mythen zijn geen fabels, maar theologische verhalen die spirituele waarheden bevatten die voor ons belangrijk zijn in onze relatie tot onze Goden. Deze mythen kun je zien als de heidense versie van de Bijbelse verhalen. Het verschil ligt hem echter in het feit dat wij de mythen niet zien als iets letterlijk of iets definitief. De mythen zijn gewoon een fictioneel verhaal dat een waarheid illustreert, zie website Jolanda over Mythe.

Een andere verklaring voor de grote overstromingen is het smelten van grote hoeveelheden ijs aan het einde van voorlopig de laatste ijstijd. Het kantelen van de aardas verklaart ook waarom er mythen over het ontstaan van de seizoenen. De mythen verhalen dat het in de oertijd altijd lente was en dat na een gebeurtenis de andere seizoenen ontstonden. Als de aardas gekanteld is, klopt dit, want bij een aarde die recht staat zou je geen seizoenen hebben.

Na deze overstromingen werd het leven moeilijker. De landbouw werd door vrouwen ontdekt, mensen hoefden niet langer rond te trekken en konden op een plek blijven wonen. Een effect van het fokken van dieren was, dat de mens de rol van de man bij de voortplanting ging begrijpen. Dachten de mensen eerst dat een vrouw haar kinderen van de Godin(nen) kreeg. Of dat vrouwen door de wind zwanger konden raken. Nu begrepen ze dat een vrouw het zaad van de man nodig had.

Rond 3000 voor onze jaartelling verschijnen de eerste Goden op het toneel. In het begin zijn de Goden Zoon van, later Minnaar van en nog veel later Echtgenoot van de Godinnen. De Godin baart zonder tussenkomst van de man.

Er begint een verschuiving plaats te vinden van Matriarchaat naar Patriarchaat. Deze omwenteling gaat langzaam, maar is goed terug te vinden in de kunst. De eerste beschavingen op Kreta verbeelden veel Godinnen en zijn waarschijnlijk vreedzame samenlevingen geweest, want de steden zijn niet ommuurd. Dit is de Minoïsche beschaving. Het einde van deze beschaving begint echter rond 1600 voor onze jaartelling, wanneer de vulkaan van Thera uitbarst. Dit is een van de grootste rampen die ooit op aarde heeft plaatsgevonden. Een 25 meter hoge vloedgolf treft Kreta. Het verzwakt de samenleving zo, dat deze 200 jaar later door de Myceneers onder de voet wordt gelopen. Ook op het vaste land van Griekenland vinden volksverhuizingen plaats. Vanuit het noorden vallen Hemelgod aanbidde volkeren de vreedzame matriarchale samenlevingen binnen.

Langzaam verzwakt de positie van de Godinnen en daarmee samenhangend die van de vrouw.

De Godinnen worden in de mythen nu voorgesteld, als vrouw van, dochter van of zuster van een mannelijke God. De Godin Hera, Die eerst zelf Hemelkoningin was, wordt de vrouw van Zeus.

De spelen die eerst ter harre ere in Olympia werden gehouden, worden nu aan Zeus opgedragen.

De overgang ging niet bepaald gewelddoos. Ook dat is terug te vinden in de mythen. Hera wil niet met Zeus trouwen. Daarom verandert Zeus zich in een zieke Koekoek. De Godin krijgt medelijden met het arme diertje en pakt het op. Zeus stort zich op de Godin en verkracht Haar. Later trouwen Zeus en Hera. Zeus is niet een trouwe Echtgenoot, maar heeft tot ergernis van zijn Vrouw verschillende verhoudingen. Uit die verhoudingen komen ook kinderen voort. De situatie wordt nu omgedraaid. Zeus krijgt kinderen zonder vrouw. Zeus slikt de van hem zwangere Metis in. Vervolgens wordt de Godin Athena uit Zijn Hoofd geboren. Dionysos wordt uit de dij van Zeus geboren. Hera krijgt ook zonder tussenkomst van een man kinderen, maar die zijn "mislukkingen." Haar Zoon Hephaistos is een lamme God en Typhon is een monster. Hera wordt neergezet als een jaloerse, wraakzuchtige

Vrouw. De buitenechtelijke kinderen van Zeus vervolgt ze genadeloos. Met Zeus heeft ze het regelmatig aan de stok. Zo wordt Hera door Zeus geslagen en met aambeelden aan Haar voeten aan de Olympos gehangen. De rol van de vrouw bij de voortplanting wordt gemarginaliseerd. Apollon zegt bijvoorbeeld in de mythe rond Orestes, dat alleen de vader de echte ouder van het kind is. De vader zaait zijn zaad in de vrouw, zoals een landbouwer de akkers bezaait. Het zaad van de man ontkiemt en groeit dan in de vrouw. De vrouw is een broedmachine voor het zaad van de man.

De kinderen van Zeus verdedigen het patriarcraat. Zo ontnemt Athena de vrouwen van Athene hun stemrecht. Zorgen Athena en Apollon ervoor dat Orestes ontkomt aan de Erinyen (Furiën).

De Erinyen hadden als taak om een ieder te straffen die zijn moeder had vermoord. Orestes had op aanraden van Apollon zijn moeder vermoord. Orestes ontkomt aan zijn gerechte straf door ingrijpen van Apollon en Athena. Vrouwen verliezen hun vooraanstaande positie.

Vrouwen verliezen hun positie.

Het orakel van Delphi was oorspronkelijk van Gaia (Moeder Aarde) en van de Godin Phoebe. Apollon neemt dit orakel over door de vrouwelijke draak te doden. Het vrouwelijke wordt hier als een monster voorgesteld. Dit gebeurt in meer mythen. Veel vrouwelijke monsters waren eerst Godinnen. Bijvoorbeeld de Godin Medusa die nadat ze door Poseidon verkracht wordt, door Athena wordt veranderd in een monster. De van oorsprong heel machtige Zonne- en Maangodin Artemis wordt een Dochter van Zeus. De Godin Artemis verliest meer van Haar aanzien in de mythe waarin Hera tijdens een ruzie Artemis in het gezicht slaat en Haar Pijlen breekt. Ook Persephone was van oorsprong een machtige Godin over leven en dood. Om Haar minder machtig te maken wordt Zij een Dochter van Zeus en Demeter.

Mannen nemen de macht over en plaatsen hun Goden op de troon. In het monotheïsme gaat dit nog verder. Er is maar een God en dat is een Man. Denk aan het scheppingsverhaal uit Genesis, waarin de vrouw uit de rib van de man gevormd wordt en de vrouw als eerste van de verboden vrucht eet. In het Rooms-Katholieke geloof weet de Godin zich in vermomming te handhaven als de Moeder van Jezus. Ze verliest wel Haar Vrouwelijke seksualiteit, volgens de Kerk is ze eeuwig Maagd.

Maar in alle Abrahamitische religies is God een man en de vrouw een tweederangsburger.

Het is gelukkig niet alleen maar kommer en kwel voor de Godinnen en vrouwen. Sinds de jaren 50 van de vorige eeuw is de natuurreligie aan zijn opmars begonnen. Het Goddelijk Vrouwelijke komt terug, samen met een grotere vrijheid voor de vrouw, (helaas nog niet in alle werelddelen).

Dit alles is te begrijpen tegen de achtergrond van de volgende theorie; Het Goddelijk Vrouwelijke heeft fasen net als de maan. De maan gaat van nieuwe maan, naar wassende maan, naar volle maan, naar afnemende maan en ten slotte naar donkere maan. Het Goddelijk Vrouwelijke heeft de afgelopen duizenden jaren in de fase van de afnemende en donkere maan verkeerd. De mensen die zich door de Goddelijke Moeder/s in de steek gelaten voelden, wendden zich tot de Goden.

De mensen liepen een collectief trauma op door de afwezigheid van het Goddelijk Vrouwelijke en de grote rampen die plaatsvonden. De mensen gingen de vrouwen de schuld geven van alles wat fout ging in de wereld. Denk aan Eva uit de bijbel of Pandora uit de Griekse mythen. Pandora was de eerste vrouw die als straf voor het stelen van het vuur naar de mensen werd gezonden. Pandora nam een doos mee waarin alle slechte dingen zaten. Die ellende kwam vrij, toen Pandora ondanks de waarschuwingen de doos opende.

Nu echter is de nieuwe maan zichtbaar, de Godin(nen), die nooit weg geweest is, neemt weer Haar rechtmatige positie in. Dit idee valt samen met het geloof in tijdperken. Hesiodos schreef al dat de mensheid begonnen is in het gouden tijdperk. Toen woonden de Goden nog op aarde, was er geen honger, dood, ziekte en andere ellende.

Daarna kwam het Zilveren tijdperk, dat was al minder, daarna het bronzen en zo verder naar ons tijdperk. Wij leven in het ijzeren tijdperk en dat is helemaal ellende. Ook in de Indiase mythologie wordt een soortgelijke indeling gemaakt, en leven we nu in het minst aangename tijdperk. Gelukkig dat de tijdperken cyclisch. We gaan nu weer een Gouden tijd in. Denk ook aan de Maja-voorspelling over 2012. De mensheid zal weer een Gouden tijdperk ingaan. Het Goddelijk Vrouwelijke neemt haar rechtmatige plaats weer in, de mensheid herstelt van haar trauma en vrede en welvaart zullen heersen.

Misverstanden

Nog even een paar misverstanden over het matriarchaat recht zetten. Er wordt, o.a. door de schrijver Robert Graves beweerd dat er vroeger een Vrouwelijk Monotheïsme was. Dit klopt waarschijnlijk niet, er was geen sprake van een almachtige Godin, maar van meerdere Godinnen. Een ander misverstand/fout, die Robert Graves maakt, is van iedere Godin een Maangodin maken. Er bestaan wel Maangodinnen, maar ook Zonnegodinnen. Lees daarvoor: bijvoorbeeld: S.D'Este, Artemis Virgin Goddess of the Sun and the Moon, (London, 2005).

Echter, De Wicca gelooft dat alle Godinnen een Godin zijn en in de drie fasen van de Godin. Die fasen zijn Maagd, Moeder en Matriarch (Crone). Dit idee projecteren ze terug naar vroeger en proberen alle Godinnen hierin te passen. Er is geen bewijs dat mensen er in de oudheid ook zo tegenaan keken. Dus in de oudheid dacht men niet dat alle Godinnen een Godin waren, niet dat alle Godinnen Maangodinnen waren en ook niet dat iedere Godin in het plaatje van de Maagd-Moeder-Crone paste.

Ik zet hieronder een lijst van boeken, die ik gebruikt heb bij het schrijven van dit stuk en die zeker de moeite waard zijn;

S.D'Este, Artemis Virgin Goddess of the Sun and the Moon, (London, 2005)

R.Graves, The Greek Myths, (London, 1955)

S. McGrath, The SunGoddess, (London, 1997)

C.Spretnak, Lost Goddesses of Early Greece, (Berkeley, 1981)

A.D.Brouwer, Van Moedergodin tot heks, (2001)

M.Stone, When God was a Woman, (Orlando, 1976)

M.Benu editor, Queen of the Sacred Way, (Neos Alexandria, 2012)

Vertaald door M.B.Fant, Pandora's Daughters, (Baltimore, 1987) (is een oorspronkelijk Italiaans boek, maar dat ik niet lezen, dus geef ik de door mij gelezen vertaling)

M.Rigoglioso, Virgin Mother Goddesses of Antiquity, (New York, 2012) Ik heb de paperback gelezen, is een stuk goedkoper.

D.George, Mysteries of the dark moon, (New York, 1992)

Bron Suzanne Geelen.